

més hores a can Galceran; els prínceps foren afalagats esplèndidament i atesos amb la consideració de llur rang. Encara que només hagués estat per a deixar cicatritzar les llaguetes dels peus de la princesa i que Vicenç Ruiz guarís l'empicament i la ventrellada. Però la curiositat i la indiscreció del veïnat, feia difícil de dissimular la identitat dels personatges egregis i els propòsits polítics i bèl·lics dels homes que els acompanyaven.

Quan va despuntar el dia—Cap d'Any del 1873—, partiren camí de La Miana i valls de Santa Pau.

Sadernes i el record

Sadernes no ha pas perdut l'enigma salvatge que denteja el muntanyam, esquerp i inhospitalari. Ni el silenci espectral que enrampa l'aire o la boira que s'hi arrapa llefiscosa. Destaca santa Cecília, la rectoria i can Galceran. Uns xiprers completen la perspectiva de l'església i uns plàtans volen projectar inútilment ombres ran del casal que, malgrat l'abandó, conserva nobleses d'antany damunt la grisor feréstega dels encingerats que l'amenacen.

Vaig a l'esglesia i a la rectoria, seguint el corriol entre la porta d'accés i el cementiri, rústec i enherbat. L'església és barrada i la rectoria sense capellà. Hauria volgut topar-me amb un mossèn, com més ancià millor, enamorat de l'ofici i de la contrada i, d'ésser possible, amb l'esperit solidari a una Causa que tant ennoblí al carlisme local. Però ara només hi viu un matrimoni i la dona treu d'un cubell d'aram un llençol que regalima.

Davant de can Galceran, dos vaillets s'entretenen sense joguines i un gos borda prop de l'estable. Un d'ells m'explica, sol·lícit, que el poble té per nom Sadernes, que gairebé no hi viu ningú i el mas és a can Galceran. En dir-me això, també ha mirat l'edifici vetust i solitari i la graonada terrosa, plena de pixallits, que mena a la porta de fusta corcada, cancell de la residència pairal. El gos, en acostar-m'hi, remou la cua, content de les meves manyagueries.

He fotografiat l'església, la rectoria i can Galceran. M'adono, amb certa emoció, que petjo l'escenari d'una de les etapes del peregrinatge principesc i admiro secretament als homes que l'escortaven. Dotats d'uns sentiments patriòtics i honrats, es disposaven al sacrifici de la hisenda i de la vida al servei del triomf o del fracàs de llurs ideals. Tant se val!

ALOT

J. G.

Els Premis Ciutat d'Olot

Deixeu-m'hi dir la meva

Darrerament s'ha escrit molt al voltant d'aquest tema i, sobretot, per a parlar de la "popularització" dels premis.

Ja des del seu començament han anat acompanyats d'un sopar més o menys luxós i, en els primers anys, força concorregut. És clar que molts dels que hi assistien ho feien menats per l'esnobisme que mou moltes de les coses que es fan; o sinó recordeu, si us plau, els primers recitals de la "Nova Cançó", on s'hi abocava tothom, i que ara just si se'n fan. Així és que sols ha passat que molta de gent ha perdut el seu interès per la festa, no pels Premis, cosa que mai no havia tingut.

Si per "popularitzar-los" hem d'entendre que cal fer que la festa que envolta la seva concessió sigui més oberta de cara al gran públic, crec que és perdre el temps; ja que em sembla que, per "popularitzar-los", cal quelcom més que fer anar la gent a un lloc determinat on es donen els Premis, puix, si hi van, hi aniran per a escoltar un cantant o per veure, com deia Joan Casulà amb la seva acostumada ironia, un número de "strep-teasse", espectacles que no tenen res a veure amb els Premis, com no hi té res a veure el sopar d'ara.

Si els Premis fossin populars, la gent adquiriria les obres premiades, si es publicuessin, però, ¿quants exemplars més es venen del volum de la "Biblioteca Olotina" guanyador del Premi Casademont? El seu editor ens ho podria dir, i no crec que arribin a mitja dotzena, tot i que el seu preu és ben assequible!

Si és així, què passa? Són els Premis els que no són populars o és el poble que està d'esquena a qualsevol manifestació cultural, sigui la que sigui?

Per a mi, és el poble que s'ha girat d'esquena a la cultura i, per més que es faci, no assistirà a la concessió dels Premis, tant li fa el marc que l'envolti, puix li són indiferents, i no cal preconitzar a seva "popularització", sinó acostar al poble la cultura i, ja ho va dir Maiakovski, el poeta de la Revolució Russa, això no s'aconsegueix emplebeint la cultura, sinó acostant el poble a ella; qualsevol altra cosa són osques.

TALLERES **B** AGUÉ

Mobiliario escolar Bag-Rhin

Tel. 34 - LAS PLANAS (Gorona)

Un sueño de comodidad,
y una realidad de acero.

Especialidad en parvularios